

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)  
Tekst: Psalm 10, 4  
Middagdienst

Broeders en zusters,

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Psalm 118 : 1 en 5**
- 4. Gebed voor de opening van het Woord**
- 5. Schriftlezing : Mattheüs 21 : 28 - 43**
- 6. Zingen : Gezang 15 : 1, 3 en 4**
- 7. Tekst : Psalm 10 : 4**
- 8. Zingen : Psalm 86 : 4 en 5**
- 9. Geloofsbelijdenis van Nicea**
- 10. Zingen : Gezang 173 : 1 en 4**
- 11. Dankzegging en gebed**
- 12. Inzameling van de offergaven**
- 13. Slotzang : Gezang 151 : 1, 2 en 4**
- 14. Zegen**

**Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,**

**[Verhaal koning]** Er was ooit een koning en die had een enorm rijk. Het was zo groot als heel Europa. De koning was goed en wijs. Hij was door iedereen geliefd. Hij gaf leiding aan de grote dingen in zijn rijk. Maar hij had ook oog voor al het kleine in zijn rijk. Hij had een enorm groot hart en was vol van liefde en zorg. Op een dag kreeg de koning de mededeling dat er een grote familie aan de grens van zijn rijk stond. Deze familie van ongeveer 50 mensen was uit hun eigen land verdreven door een gemene vorst. Ze waren arm, moe en ten einde raad. Ze vroegen hulp. Ze hoopten dat deze koning, van wie ze hadden gehoord dat hij wijs en goed was, ze wilde toelaten tot zijn rijk. Toen de koning het trieste verhaal hoorde van deze familie aarzelde hij geen moment. Zijn hart bleef natuurlijk niet onberoerd en hij gaf opdracht die familie toe te laten tot het rijk en ze bij hem te brengen.

En zo gebeurde het dat de familie voor deze koning kwam te staan. Hij ontving ze in zijn eetzaal en liet een heerlijke maaltijd serveren. Terwijl ze zo met elkaar zaten te eten, deed de koning hen een voorstel. Hij had in zijn rijk nog een prachtig gebied waar nog geen mensen woonden. Dat gebied was vruchtbaar en er woonden veel dieren en er was een prachtige natuur. Daar zouden ze mogen gaan wonen. In naam van de koning zouden ze over dat gebied mogen regeren. ‘Maar’, zei de koning, ‘iemand van jullie moet geregeld naar mij toekomen. Die moet me dan vertellen hoe het bij jullie gaat. Want ik wil wel weten dat alles goed is bij jullie. Dat jullie gelukkig zijn in jullie nieuwe woongebied. Ik wil ook graag weten hoe het met het gebied gaat. Met de dieren en de planten. Als jullie daar nieuwe dingen ontdekken, dan hoor ik dat graag. Want’, zo zei de koning, ‘zo doet ik dat in heel mijn rijk. Ik wil dat iedereen in mijn rijk gelukkig is. Ik wil dat het met de dieren en de planten in mijn rijk goed gaat. Want ik heb jullie lief en de natuur heb ik lief en het is mijn eer dat het goed gaat met al wat er in mijn rijk leeft.’ De familie vond dit een fantastisch voorstel. Het was veel meer dan waar ze ooit op hadden durven hopen. En de voorwaarde dat ze geregeld zouden moeten vertellen hoe het gaat, vonden ze geen enkel probleem. Ze zouden het juist een feest en een eer vinden om de koning te bezoeken en te vertellen hoe het gaat. Ze zouden ook dingen uit het gebied meenemen om dit aan de koning aan te bieden. Ze vonden het een eer om in

naam van de koning over dit gebied te gaan regeren en zouden ervoor zorgen dat de koning trots en blij met ze zou zijn.

En zo gebeurde het. De familie vertrok naar het gebied dat de koning hun had aangewezen. Ze leefden er met grote vreugde. Het ging ze goed en ze deden trouw hun werk. Het was iedere keer weer een feest om naar de koning af te reizen en hem te ontmoeten. Om hem de gaven van het land aan te bieden en hem te eren. En degene die terug kwamen vertelden altijd weer hoe fijn ze het bij de koning hadden gehad. Hoe heerlijk het is in zijn gezelschap te mogen zijn.

Maar in de loop van de jaren, raakten ze meer en meer gewend aan het leven in het gebied. Ze vergaten hoe moeilijk ze het ooit hadden gehad. Ze vergaten dat ze asiel hadden gevonden bij de koning. Ze begonnen het gebied meer en meer als hun eigen land te beschouwen. Het bezoeken van de koning raakte steeds meer in het slop. Formeel wisten ze nog wel dat het land niet hun land was en dat ze de koning moesten dienen, maar in de praktijk werd dat meer en meer een dode letter. En met de komst van nieuwe generaties en het verdwijnen van de oude werd de afstand tussen de koning en de mensen groter en groter. Ja, uiteindelijk raakte het land verdeeld tussen mensen die nog wel vonden dat de koning gediend moest worden en mensen die vonden dat ze zich ook wel zonder die koning konden redden. Ze hadden in het gebied alles wat ze nodig hadden. Waarom zouden ze nog die koning eren? Ze hadden genoeg aan elkaar. En zo voltrok zich de breuk tussen de koning en deze familie.

Nu liet de koning dit natuurlijk niet zomaar gebeuren. Hij stuurde bodes naar het land om de mensen te herinneren aan de afspraken die ze gemaakt hadden. Om ze te herinneren aan zijn liefde en zijn goedheid. Om ze te herinneren aan het verlangen van de koning om samen op te trekken. Om ze te herinneren aan het feit dat het land nog altijd van de koning was. Ze konden wel doen of het hun eigen rijk was, maar dat is het niet. En ze waarschuwden de mens ook voor het feit dat de koning dit niet over zijn kant zal laten gaan. Dat zijn liefde zo wordt vertrapt en dat dit volk een loopje met hem neemt. Dat hij nu nog steeds geduld met ze had, moesten ze niet verkeerd uitleggen. Maar steeds meer mensen stopten hun oren dicht en wezen dit af als onzin. Het was hun land en ze hadden niets te maken met die koning. Ze konden prima voor zichzelf zorgen en niemand hoefde hun de wet voor te schrijven. Ze wisten zelf wel wat goed voor ze was. Zo werd de afstand tussen dit volk en de koning groter en groter. Tot uiteindelijk voor

velen deze koning zelfs niet meer bestond. Hij maakte geen deel meer uit van hun werkelijkheid.

En ze leken nog gelijk te hebben ook. Ze konden zich best wel redden. Er ging hier en daar wel eens iets flink mis, en de zwakken moesten geregeld onder de sterken lijden, maar het leven ging uiteindelijk toch door. En er waren ook goede tijden. Tijden van voorspoed en vrede. En de meeste mensen waren ook nog altijd redelijk beschaafd en vriendelijk. Het kon beter, maar het was ook geen enorme puinhoop.

**[Het verhaal van deze wereld]** Velen van u zullen waarschijnlijk al wel aanvoelen waar ik met dit verhaal heen wil. Het is in zekere zin het verhaal van onze wereld. Natuurlijk kun je niet alles uit het verhaal doortrekken naar ons bestaan. Maar wel een aantal dingen die voor de dienst van vanmiddag belangrijk zijn. Want het gaat vanmiddag over de vraag naar onze zonden. De kerk spreekt daar telkens weer over, maar voor het gevoel van veel mensen valt dat met die zonden allemaal wel mee. Natuurlijk is er het nodige mis in de wereld, lopen er criminelen rond die aangepakt moeten worden, maar de meeste mensen zijn toch normale en redelijk beschaafde mensen. En ik denk dat we dat als christenen vaak zo ervaren. Met veel mensen kun je een normaal gesprek voeren, prima samenleven en samenwerken. Ja, niet christenen kunnen voor ons zelfs een voorbeeld zijn in vriendelijkheid of hartelijkheid. Vandaar uit is het dus heel begrijpelijk als mensen de vraag: ‘Wat doe ik dan verkeerd?’

**[De vraag over zonde]** Met het oog op die vraag heb ik dan ook het verhaal verzonnen dat ik u daarnet verteld heb. Want het antwoord op die vraag is voor een heel groot deel afhankelijk van je wereldbeeld. Als je alleen maar naar deze aarde kijkt en ervan uit gaat dat er geen God is, dan doen we het misschien nog helemaal niet zo gek. Al kun je daar ook nog vragen bij stellen. Als in het rijke westen steeds meer mensen gezondheidsklachten krijgen, omdat ze veel te veel eten, terwijl elders in de wereld dagelijks duizenden mensen sterven door honger, hoe goed doen we het dan. Als in het rijke westen er kapitalen uitgegeven moeten worden om mensen te helpen die door ongezond te leven, ziek zijn geworden. Terwijl aan de andere kant van de wereld kinderen aan diarree overlijden omdat de meest simpele medicijnen niet voorhanden zijn. Hoe goed doen we het dan? Of als er al honderden miljoenen mensen economisch worden uitgebuit. Honderden miljoenen kinderen zwaar lichamelijk werk moeten doen. Hoe goed doen we het dan?

**[Vanuit de evolutie]** Of misschien moet je zeggen, als je bijvoorbeeld in de evolutietheorie gelooft, dat dat helemaal geen punt is. Want als we inderdaad als mensen het product zijn van evolutie, dus van natuurwetten en toeval, waarom zou het dan verkeerd zijn dat een deel van de mensheid ten koste leeft van een ander deel? Is dat niet de wet van de natuur? De sterkere legt zijn wil op aan de zwakkere en profiteert van hem. De sterkste vogels in het nest overleven en de zwakste vogels redden het niet. Hoe kun je daar bezwaar tegen hebben als je gelooft in de evolutietheorie? Want je leeft dan zelf alleen maar omdat jou voorgeslacht zich heeft kunnen handhaven en voortplanten. De evolutie kent geen ethiek. In het beste geval iets van een sociaal egoïsme. Zo van: we hebben elkaar nodig om verder te komen. Maar dan draait het uiteindelijk toch om het eigen belang.

**[Wie ziet dat God]** Maar het wordt allemaal totaal anders als wij niet het product zijn van evolutie, maar het werk zijn van God. Als wij hier maar niet zijn om ons eigen koninkrijkje te stichten, maar als we hier zijn om mee te bouwen aan het Koninkrijk van God. Als wij dus niet het middelpunt van de wereld zijn waar alles om moet draaien, maar als God het middelpunt is. Want dan is het maar niet aan ons om uit te maken wat we met ons leven doen. Want dan maakt Hij dat uit. Dan is het aan Hem om te zeggen hoe wij moeten leven. En als God tot ons komt in het Woord van de Bijbel, wat ik geloof en velen van u met mij, dan berust mijn leven niet op toeval, maar ben ik het product van zijn wil. En dan is het doel van mijn leven om mijn Maker te eren en in Hem mijn vreugde en geluk te zoeken. En als ik Hem dan niet de eer geef die Hem toekomt. Als ik niet voor Hem wil leven. Als ik niet naar Hem wil luisteren. Dan leef ik dus in opstand tegen Hem. Dan onthoud ik Hem waar Hij als mijn God en Maker recht op heeft. Dan ben ik feitelijk een dief. Want ik onthoud Hem mijn liefde, mijn aanbidding, mijn leven, terwijl Hem dat wel toekomt. Net zoals het de koning uit het verhaal toekomt dat de mensen die hij asiel heeft verleend hem eren en de afspraak met hem nakomen.

**[De God van de Bijbel]** Maar niet alleen is God, de koning over mijn leven, maar Hij is ook een hele goede God. Daarin zit een andere overeenkomst met het verhaal. De God van de Bijbel is een God vol liefde. Want om te beginnen, heeft Hij ons geschapen als voorwerp van zijn liefde. Dus om ons te laten genieten van zijn heerlijke liefde. Maar liefde wil ook altijd beantwoord worden. Daarom heeft Hij ons het vermogen gegeven

om lief te hebben. We kunnen soms wel eens het gevoel verliezen dat we tot werkelijke liefde in staat zijn. Dan zitten we opgesloten in onszelf. Opgesloten in zelfmedelijden. Opgesloten in ontevredenheid en bitterheid. Of misschien zijn we zo beschadigd, dat we besloten hebben om ons hart niet meer open te stellen. Maar ja, dan kan de liefde daar ook niet meer groeien en bloeien. En dan is het een feest als op de een of andere manier het vermogen om lief te hebben weer voelbaar wordt in ons hart. En dat wil God ons schenken. Maar daarvoor moeten we dan wel ons hart openen en geloven in het feit dat de liefde zal overwinnen door de kracht van God.

En als we geloven dat onze God een God van liefde is, die ons deze aarde heeft toevertrouwd, om deze te verzorgen en te regeren in overeenstemming met zijn wil, dan hebben we de roeping om allereerst Hem lief te hebben. Dan hebben we de roeping om met Hem op te trekken. Hem het centrum te laten zijn van ons leven. Dan hebben we de roeping om met onze naaste te leven naar de regel van de liefde. Door het beste voor die naaste te zoeken. Door ons hart te openen voor die naaste. Want die naaste is net als ik niet door toeval op deze aarde, maar door de wil van dezelfde God die mij gemaakt heeft. Dan hebben we de roeping om de vruchten van onze inspanningen allereerst aan Hem op te dragen. Zodat daarin zichtbaar wordt dat we erkennen dat de vruchten op onze inspanningen zegeningen van Hem zijn. Zodat daarin zichtbaar wordt dat wij Hem dankbaar zijn voor zijn liefde en zorg, goedheid en wijsheid.

**[Of mensen voor God]** Wie dit begrijpt, die begrijpt dat iedere levensstijl waarbij God wordt genegeerd een zondige levensstijl is. En natuurlijk maakt het dan nog wel verschil hoe men leeft. Of je als een egoïstische asociaal leeft of als een zorgzame naaste die zijn hart laat spreken. Dat maakt voor de wereld een groot verschil en daarom ook voor God die deze wereld lief heeft. Maar tegelijk blijft toch ook staan dat degene die God niet geeft wat Hem toekomt, zondigt tegen God.

Nu ben ik deze preek begonnen met u een verhaal te vertellen. En met een verhaal kun je doen wat je wilt, want het is maar een verhaal. In het tweede deel van de preek heb ik de lijn doorgetrokken. Doorgetrokken naar ons leven hier op deze aarde. Met uw en mijn leven hier in Nederland. En nu kunt u dit ook beschouwen als een verhaal. Net zo verzonnen als het verhaal aan het begin. **[Geen verhaaltje maar]** Het probleem met het laatste verhaal is dat er allerlei aanwijzingen zijn dat het verhaal maar niet het verzinzel is van een mens. Maar dat zou te ver voeren om daar nu op in te gaan. En als dat verhaal

over God die ons gemaakt heeft en die ons in zijn liefde een plek op deze aarde heeft gegeven om in liefde met Hem te leven, nu echt waar is. Ja, dan betekent dat dus dat deze God met ons wil leven. En dat als we zijn liefde afwijzen en Hem onthouden wat Hem toekomt, wij feitelijk dieven en verraders zijn. En daar zullen we dan rekenschap over moeten afleggen. En wij zeggen u: ‘Dit verhaal is echt waar. Het is geen sprookje, maar de werkelijkheid waarin we staan.’ En wij, wij zijn als boodschappers van de goede koning, van God. God die u toeroept: ‘Kom weer terug in de kring van mijn liefde. Trek weer met me op. Geef me je hart en je zult rust en vrede vinden.’ ‘Wat doe ik dan verkeerd?’ ‘Hoezo ben ik een zondaar?’ Dat wordt dus duidelijk als we gaan zien wat onze plek is en wat het doel is van ons leven.

**Amen**